

UZASADNIENIE

wyroku z 18 stycznia 2022 r.

Pozwem wniesionym 15 lipca 2021 roku powód M. D. domagała się zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2078,18 złotych wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od kwoty 1432,25 zł od dnia 29.06.2021 roku do dnia zapłaty, zaś od kwoty 480 złotych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty wraz z kosztami procesu według norm przepisanych. Na dochodzone pozwem roszczenie składa się dalsze odszkodowanie z tytułu uszkodzenia pojazdu marki S. (...) o nr rej. (...) wskutek kolizji, do której doszło 28.06.2019 roku. Pozwany przed dokonaniem cesji wierzytelności wypłacił na rzecz poszkodowanego tytułem odszkodowania kwotę 790,68 złotych. Poszkodowani J. P. i M. P. na podstawie umowy cesji zbyli na rzecz powoda wierzytelność przysługującą mu tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu od pozwanego. Odpowiedzialność pozwanego wynikała z tego, że był on ubezpieczycielem z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego sprawcy kolizji. Powód dochodzi również kwoty 480 złotych kosztów sporządzenia prywatnej ekspertyzy. (k. 1-9)

W odpowiedzi na pozew (k.35-43) pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od kosztów procesu. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności co do zasady, zaprzeczył jedynie wysokości obowiązku odszkodowawczego przyjętego w kalkulacji przedstawionej przez powoda, wskazując, że dotychczas wypłacone odszkodowanie stanowi wyrównanie szkody i dalsze roszczenia są nieuzasadnione. Zdaniem strony pozwanej konieczne jest uwzględnienie rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu, co wymaga przedłożenia przez powódkę faktur za naprawę.

W ostatecznych stanowiskach strony podtrzymały swoje wcześniejsze twierdzenia i wnioski.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28.06.2019 roku, na skutek kolizji spowodowanej przez sprawcę prowadzącego pojazd objęty przez (...) S.A. ochroną w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, uszkodzeniu uległ pojazd marki S. (...) o nr rej. (...) stanowiący własność J. P. i M. P.. Strona pozwana przejęła odpowiedzialność odszkodowawczą względem poszkodowanego.

(okoliczność bezsporna)

W dniu 29.06.2019 r. zgłoszono szkodę w (...) S.A., które przeprowadziło postępowanie likwidacyjne. Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego decyzją z dnia 4 lipca 2019 roku ubezpieczyciel przyznał odszkodowanie w wysokości 790,68 zł wyliczone w oparciu o kalkulację naprawy. Uszkodzeniu w samochodzie uległ zderzak przedni. Kalkulację wykonano z uwzględnieniem kosztów części zamiennych porównywalnej jakości (P) oraz stawką roboczogodziny w wysokości 50 zł.

(Dowód: kosztorys A. – k.13 , decyzja z 4.07.2019r. – k. 12)

W dniu 9.06.2021 roku J. P. i M. P. zawarli z P. M. D. umowę cesji wierzytelności z tytułu odszkodowania za szkodę powstałą w pojeździe marki S. (...) o nr rej. (...) jako bezpośredni skutek zdarzenia, które jest przedmiotem postępowania likwidacyjnego zarejestrowanego w (...) S.A.

(Dowód: umowy cesji wraz z pełnomocnictwami – k.15--16)

Pismem z 9.06.2021 roku strona powodowa poinformowała pozwanego o dokonany przelew wierzytelności. Strona powodowa zleciła sporządzenie kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu, za co uiściła kwotę 480 złotych.

(Dowód: pismo – k.17, kalkulacja szkody – k. 20-24, faktura – k. 25, potwierdzenie przelewu – k. 26)

Technicznie i ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu marki S. (...) o nr rej. (...) po kolizji z 28.06.2019 r., przy zastosowaniu nowych, oryginalnych części o oznaczeniu jakościowym Q i z uwzględnieniem stawek w wysokości mieszczącej się w granicach średnich stawek obowiązujących na rynku lokalnym za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych (90 zł/rbg), wynosi **2045,05 zł**.

(Dowód: opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego – k.61-75)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, których prawdziwość i treść nie budziła wątpliwości Sądu i nie była kwestionowana przez strony. Odnośnie złożonej przez powoda prywatnej kalkulacji naprawy, Sąd uwzględnił ją wyłącznie jako dowód tego, że została ona, w toku postępowania sporządzona. Nie stanowiła ona natomiast dowodu na wysokość uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu. Wiarygodnym dowodem na tą okoliczność była opinia biegłego z zakresu techniki samochodowej i ruchu drogowego mgr. inż. S. K.. Sąd podzielił opinię biegłego w zakresie, w jakim wskazywała, że koszt naprawy uszkodzonego pojazdu zgodnie z technologią producenta oraz przy użyciu oryginalnych O i Q części w nieautoryzowanym zakładzie wynosi 2045,05 zł. Ponadto z opinii wynika, że wypłacona przez pozwanego kwota nie pozwalała na naprawę pojazdu w sposób przywracający ten pojazd do stanu sprzed uszkodzenia. Rozważań biegłego w zakresie pozostałych wariantów Sąd nie brał pod uwagę przy rozstrzygnięciu z uwagi na utrwaloną linię orzeczniczą Sądu Najwyższego w tym zakresie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w przeważającej części.

Roszczenie powoda oparte jest na art. 822 § 1 k.c. i art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.) w zw. z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c.

Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Odpowiedzialność odszkodowawczą z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych regulują przepisy ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2019 r. poz. 2214 ze zm.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 36 ust. 1 ustawy z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia, a odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Ustalenie odszkodowania z ubezpieczenia OC następuje według ogólnych zasad, określonych w art. 361-363 k.c., z tym jedynie zastrzeżeniem, że zakład ubezpieczeń zobowiązany jest tylko do świadczenia pieniężnego, ograniczonego do wysokości, ustalonej w umowie, sumy gwarancyjnej (art. 822 § 1 k.c. i art. 36 ust. 1 ustawy). Stosownie zaś do treści art. 19 ust. 1 ustawy poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Przytoczone przepisy łączą więc odpowiedzialność ubezpieczyciela z obowiązkiem odszkodowania, do którego zobowiązany jest posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym, który to obowiązek wynika z art. 415 k.c. w zw. z art. 436 § 2 k.c. Powódka w przedmiotowej sprawie powinna więc wykazać przesłanki, od których zależy odpowiedzialność posiadacza mechanicznego środka komunikacji, tj. 1) fakt posiadania mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody; 2) szkodę; 3) związek przyczynowy pomiędzy ruchem mechanicznego środka komunikacji, a powstałą szkodą; 4) winę sprawcy. Ponadto kierując roszczenie w stosunku do ubezpieczyciela, powódka powinna wykazać, że zakład ubezpieczeń zawarł ze sprawcą szkody umowę ubezpieczenia obowiązkowego OC posiadaczy pojazdów mechanicznych.

Na gruncie przedmiotowej sprawy pozwany nie kwestionował co do zasady swojej odpowiedzialności za szkodę spowodowaną przez sprawcę. Sporna była jedynie wysokość szkody.

Przechodząc do oceny wysokości dochodzonej pozwem kwoty Sąd przyjął, że odszkodowanie w takiej wysokości, jakiej domagała się strona powodowa jest zasadne. Oś sporu koncentrowała się w niniejszej sprawie wokół kwestii jaki rodzaj części powinien być wzięty pod uwagę przy obliczeniu odszkodowania należnego powodce. Powód dokonując wyliczenia wysokości odszkodowania uwzględniła koszt części oryginalnych. Z kolei strona pozwana stała na stanowisku, że powód powinien przedłożyć faktury dokumentujące faktyczne koszty naprawy pojazdu, a nadto że przywrócenie pojazdu do stanu poprzedniego powinno nastąpić przy użyciu części zamiennych bądź oryginalnych używanych.

Za punkt wyjścia należy przyjąć, że zasadą powinno być ustalanie odszkodowania według części oryginalnych. Nie budzi wątpliwości, że z założenia wykorzystanie właśnie takich części zapewnia przywrócenie pojazdowi stanu poprzedniego pod wszystkimi istotnymi względami. W konsekwencji, w sprawie o odszkodowanie za szkodę w pojeździe mechanicznym, gdy w następstwie kolizji uszkodzeniu uległy części oryginalne i zachodzi konieczność ich wymiany na nowe, poszkodowanemu co do zasady powinno przysługiwać prawo do odszkodowania ustalonego według cen części oryginalnych pochodzących bezpośrednio od producenta i opatrzonych jego logo. Uprawnienie to, w ocenie Sądu, jest niezależne od wieku pojazdu, stanu jego wyeksploatowania i faktu, że w obrocie dostępne są również tzw. części alternatywne, nie będące częściami oryginalnymi, w tym tzw. części o jakości porównywalnej do oryginalnych (oznaczone symbolem „Q”). Dzięki bowiem naprawie dokonanej z wykorzystaniem części oryginalnych stan pojazdu jest pod względem technicznym, użytkowym i estetycznym najbardziej zbliżony do jego stanu sprzed kolizji, co odpowiada zasadzie pełnego odszkodowania. Stanowisko to jest zbieżne z wyrażonym w orzecznictwie SN poglądem, że „poszkodowany ma prawo oczekiwać, iż otrzyma od ubezpieczyciela kwotę, która obejmuje także wartość nowych części, których zamontowanie jest potrzebne, aby pojazd został przywrócony do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę; obowiązkiem zakładu ubezpieczeń jest ustalenie i wypłacenie odszkodowania w takiej właśnie wysokości.” (por. chwała SN(7) z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012, nr 10, poz. 112). Prezentując ten pogląd Sąd Najwyższy jednocześnie zaznaczył, że nie jest wykluczona sytuacja, w której montaż części nowych doprowadzi do zwiększenia wartości pojazdu w stosunku do stanu sprzed wystąpienia szkody. Niemniej jednak ciężar dowodu obciąża w tym zakresie pozwanego ubezpieczyciela.

W niniejszej sprawie pozwany nie wykazał, by naprawa nowymi częściami oryginalnymi doprowadzić miała do zwiększenia ogólnej wartości samochodu. Nie jest także trafny zarzut strony pozwanej, która zarzucała, że powód powinien przedstawić faktury, z których rzeczywisty koszt naprawy. W tym zakresie podzielić należy stanowisko powoda, zgodnie z którym roszczenie o naprawienie szkody nie jest zależne od tego, czy poszkodowany w ogóle naprawił powstałą w jego majątku szkodę, jak również przy użyciu jakich metod tego dokonał, tj. czy naprawił swój samochód w autoryzowanym warsztacie samochodowym, czy też w innym miejscu, przy użyciu jakich części, czy poniósł koszt stawki roboczo-godzin, czy też naprawę wykonał przy pomocy rodziny lub znajomych. Istotne dla ustalenia wysokości odszkodowania jest jedynie ocena wielkości uszczerbku majątkowego w prawnie chronionych dobrach poszkodowanego. (por. wyrok SN z 16 kwietnia 2002 r., V CKN 980/00). W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r. (sygn. akt I CKN 1466/99, OSNC 2003, Nr 5, poz. 64) stwierdzono, że co do zasady nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu - nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej. Poszkodowany nie miał obowiązku poszukiwać podmiotu, oferującego najniższe stawki ani naprawiać pojazdu w zakładzie współpracującym z ubezpieczycielem. Możliwość uzyskiwania przez ubezpieczyciela rabatów na części pozostaje bez wpływu na wysokość odszkodowania należnego poszkodowanemu z uwagi na to, iż odszkodowanie ma charakter kompensacyjny.

Podsumowując Sąd uznał, że konieczne i uzasadnione koszty naprawy pojazdu w niniejszej sprawie wynoszą **2045,05** złotych. Pozwany przed wytoczeniem pozwu wypłacił poszkodowanemu kwotę **790,68** złotych. Stąd powodowi należy się jeszcze odszkodowanie w kwocie **1254,37** złotych. Do w/w należności doliczono kwotę **145,32** złote skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 7.08.2019 roku do dnia 28.06.2021 roku od kwoty

zasądzoną wyrokiem. Łącznie dało to kwotę 1399,69 złotych. Jednocześnie uzasadnione jest żądanie zapłaty za prywatną ekspertyzę wykonaną na zlecenie powoda. Opinia ta została sporządzona w celu ustalenia czy powód może zasadnie dochodzić od strony pozwanej dalszego odszkodowania, zatem była niezbędna w celu oceny zasadności dochodzonego roszczenia. Jej koszt wyniósł zgodnie z fakturą 480 złotych. Zasadzając w/w kwotę Sąd kierował się orzeczeniem SN III CZP 68/18. Sąd zasądził na rzecz powoda łącznie kwotę **1879,69** złotych o czym orzeczono w pkt I wyroku.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 359 § 1 k.c., zgodnie z którymi jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia. Termin spełnienia świadczenia przez dłużnika, którym jest zakład ubezpieczeń, w ramach ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, oznaczony jest w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, według którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Jedynie w przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe (ust. 2). Szkoda została zgłoszona 29.06.2019 roku, skapitalizowane odsetki przyznano od 7.08.2019 roku zgodnie z żądaniem pozwu, zaś odsetki od należności za opinię prywatną zasądzone od dnia wniesienia pozwu.

W pozostałym zakresie jako nieuzasadnione i niewykazane sąd powództwo oddalił, o czym orzeczono w pkt II wyroku.

O kosztach procesu Sąd orzekł w pkt III wyroku na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. statuującego zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Powództwo zostało uwzględnione w całości tym samym pozwanego traktować należy jako przegrywającego, a w konsekwencji zobowiązanego do zwrotu powodowi kosztów procesu, na które złożyła się opłata od pozwu w wysokości 200 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 900 złotych i 17 złotych opłaty od pełnomocnictwa. Jednocześnie, na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w zw. z art. 98 § 1 k.p.c., Sąd w pkt IV wyroku nakazał ściągnąć od pozwanego, jako strony przegrywającej proces, na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego w Nowym Sączu wyłożone tymczasowo przez Skarb Państwa wydatki na wynagrodzenie biegłego w wysokości 761,01 zł (k. 84, 103).

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować uzasadnienie,
2. Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron,
3. K.. 14 dni

2 lutego 2022 roku